

gjort Forsøg paa at ændre Forslaget paa et Punkt, nemlig det om de 10 Aar. Jeg er vedblivende af den Formening, at det vil vise sig, at et Tidrum af 10 Aar er utilstrækkeligt for det kongelige Theater til at spille og derved hævede Besiddelsen af den væsentligere Del af det klassiske Repertoire, og jeg maa tilstaa, at jeg er bleven endnu mere betænkelig efter den Fortolkning, som den ærede Ordfører gav af Udbalgets Forslag; thi saaledes kan jeg ikke forstaa det. Jeg havde troet, at Meningen var den, at der her var Tale om en Afgang for det kongelige Theater til til enhver Tid at bryde Præscriptionen ved at opføre et Stykke; men naar Meningen er den, at naar der er gaaet 10 Aar, i hvilket et Stykke ikke er spillet, saa er det bestandig frit, saa vil det altsaa sige, at dersom det kongelige Theater i Løbet af 10 Aar savner en Skuespiller til at spille de vigtigste Roller i *Dehlenschläger* eller i 10 Aar savner en Skuespiller, som paa en tilfredsstillende Maade kan spille de vigtigste Roller i *Holberg*, saa ere disse Stykker tabte for det kongelige Theater. (Afbrudelse af Ordføreren [Brandes]). Sa det ærede Medlem siger, at de ikke ere tabte, fordi de kunne spilles fremdeles; men jeg mener, at den Omstændighed, at de saa ville blive givne af andre Theatre, vil gjøre det ulige vanskeliggere for det kongelige Theater at hævede Besiddelsen deraf, og jeg tror, at de mere eller mindre ville gaa tabt. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen yderligere. Jeg ønsker kun at udtale Noget om det, den ærede Ordfører sagde overfor mig med Hensyn til, at Privattheatre spillede saadanne Stykker, og jeg skal kun gjøre den korte Bemærkning, at det, det for mig gjælder om, er, at de klassiske Stykker blive spillede paa en god og værdig Maade, og det er jeg ikke fuldt sikker paa overfor Privattheatrene, som jo have og maa have helt andre Hensyn at tage Bære for deres Bestaaen.

Sage: Der er ingen Tvivl om, forekommer det mig, at de, der staa paa den Side, jeg tilhører, og jeg tror ogsaa de fleste andre ærede Medlemmer hvad der ogsaa har givet sig tilkjende i Hvertaltes Forslag, ville værne om det kongelige Theater, og den indirekte Beskyldning, som det forekommer mig, at der ligger i den ærede sidste Talers Ord, at dets Interesser ikke tilstrækkelig ere varetagne, kan jeg ikke erkjende for rigtig. Det forekommer mig, at det, det kommer an paa, er at faae en Lovordnet Tilstand, hvad der ogsaa er fremhævet af den ærede Minister,

saa at det kongelige Theater nu kan arbejde i Ro. Det er ganske vist afhængigt af Finansløven, men ogsaa der kan der prøves paa at tilvejebringe en mere tilfredsstillende Ordning. Dette er sikkert et godt Grundlag for en Ordning, som det kongelige Theater vil kunne være tjent med, ellers vilde jeg ikke have givet det min Stemme. Naar det saa stærkt gjøres gjældende, at man saa meget kunde savne Skuespillere, at man i Løbet af 10 Aar ikke kunde opføre maasse de bedste Digterværker, saa vil jeg dertil bemærke, at naar man sætter særlig Pris paa det, kan man opføre Stykket, som det bedst kan se. Man kan i den sidste Maaned, hvor man jo ikke har mange Tilskuere, opføre Stykket, selv om man mangler de bedst egnede Skuespillere, det kommer ikke saa absolut an paa, hvad man opfører i den allerførste Tid, Aristofen vil tage let derpaa; man vil maasse gjøre sig lystig over, at nu skulle de Stykker spilles, som man vil bevare, men man kan være sikker paa, at det vil blive spillet igjennem, hvad det kongelige Theater ønsker at bevare; i den Henseende er der opnaaet ikke saa Lidt ved Forslaget. Jeg skal til Slutning bemærke, at den ærede Ordfører selv har givet Anledning til en Diskussion om nationalt og ikke nationalt, hvor der endog blev Spørgsmaal om Turistforeninger og alle den Slags Ting. I Virkeligheden styler der sig ogsaa i hans Forslag et Forsøg paa, ved at forandre de Ord, man først var enig om "fremmed Balletpersonale" til "Ballettrup", at faae fremmede Smaaletter ind i en eller anden Form, fremmede Balletdamer der kunne forenes med enkelte danske, saaledes at det ikke kan kaldes en fremmed Trup, og saaledes faae Arrangementer med væsentlig fremmed Balletpersonale etablerede blandet ind i Forening med Opførelsen af Stykker af den nyere Litteratur, som ikke i særlig høi Grad interessere eller mere Folk, saa meget at det kan trække Hus. Deri ligger der praktisk set en Fare for at faae en Del mindre gode Skuepil og Dands, som Lovgivningsmagten ikke har Grund til at række Haand til.

G. F. Larsen: Den Anvisning, som det ærede Medlem, der nu sidst talte, gav paa, at man i Sæsonens Slutning og til andre Tider kunde i en Fart spille nogle Stykker lidt mere eller mindre heldigt, synes jeg dog ikke vilde være ønskeligt, om nogen Theaterchef accepterede det, og jeg tror, man bør gaa ud fra, at det, der præsteres paa det kongelige Theater, skal være vel præsteret. Det er virkelig den eneste Betingelse, paa hvilken man kan forsvare,